

URČUJÍ, CO SI MYSLÍŠ

NANOS

SCI-FI
THRILLER

TIMO LEIBIG

NANOS

© Timo Leibig 2018
Published in arrangement
with Literary Agency Michael Gaeb, Berlin

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Eva Žočková, 2020
Cover © Kreatika s. r. o., 2020
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-7642-778-5 (pdf)

URČUJÍ, CO SI MYSLÍŠ

NANOS

TIMO LEIBIG

FOBOS

Pro Arna Burkerta

KAPITOLA PRVNÍ

*Výzkumná laboratoř SmartBrain nedaleko Mnichova,
26. únor 2021, testovací řada CY*

„Řekněte mi, s jakým výsledkem dopadla pitva vaší matky.“

„Přirozená smrt. Postihla ji náhlá zástava srdce.“

„Jaký jste měl z této zprávy pocit?“

„Pomyslel jsem si, že to byla čistě a fundovaně provedená pitva.“

„Nenapadlo vás, že by její výsledek mohl být zfalšovaný?“

„Ne, nikdy. Proč by mělo?“

„Nebyl jste se svou matkou, když zemřela, ani u její pitvy. Jenom jste četl zprávu soudního lékaře. Takové údaje mohou být zfalšované.“ *Nebo smyšlené*, tuto možnost Carl Oskar Fossey však nezmínil.

„Stejně jako statistiky?“ Proband s registračním číslem CY173 chtěl zatřást hlavou, ale zabránilo mu v tom zařízení, fixující jeho hlavu kvůli připojení elektrod. „Věděli jste, že

jsem dřív pracoval jako kontrolor pojistných událostí v jedné velké automobilce? Naše heslo bylo: Nikdy nevěř statistice, kterou jsi sám nezfalšoval.“

„Prosím, neodbíhejte. Mluvili jsme o pitvě vaší matky.“

„A co byste chtěl ještě vědět?“

Carl se přiměl ke klidu a stoicky opakoval: „Jestli té zprávě věříte i přes to, že jste u pitvy nebyl a zřejmě víte, jak snadno se dají údaje a statistiky padělat.“

CY173 škubl ramenem. „Nevidím žádný důvod závěrečnou zprávu zpochybňovat a je jedno, jestli jsem u toho byl nebo ne. Co bych tam dělal?“

„Přesvědčil se, že všechno probíhá správně.“

„Chcete tím něco naznačit?“ Proband se pokusil zvednout ruku, zřejmě aby se poškrábal. Ruce měl však připoutané k židli, aby si omylem nestrhl hadičky a manžety se sondami, které měřily jeho životní funkce a krevní hodnoty.

„Chtěl bych jen vědět, zda všechno proběhlo správně,“ vysvětlil Carl. „Vy máte ten dojem?“

„Ano, absolutně.“

Carl Oskar Fossey se dlouze zahleděl zkoumanému muži do očí. Žádné pochybnosti. Odvrátil se a pozorně si na monitoru prohlížel vitální funkce a elektroencefalogram. Na hlavě měl CY173 upevněnou šestiúhelníkovou síť elektrod, které během jejich rozhovoru měřily sílu jeho mozkových vln, ty pak byly v reálném čase zobrazovány jako zubaté čáry. Výsledky byly zarážející. Delta vlny jednoznačně poukazovaly na poškození mozku.

CY173 seděl klidně. „Ještě nějaké další otázky?“

„Dvě. Řekněte mi, prosím, co cítíte, když pomyslíte na smrt vaší matky?“

Proband se usmál. „Máte s mojí matkou nějaký problém? Co byste chtěl slyšet? Že to byla skvělá žena? Že mě tiskla

na svou teplou hrud, když jsem měl strach? Něco si vyberte. Hlavní je, že už je pod zemí.“

Carl zvedl obočí. Způsob vyjadřování probanda se k dynamice průběhu EEG vůbec nehodil. Vyobrazené mozkové funkce zaznamenaly silný hněv a agresi, žádný smutek, žádnou radost, ani strach. Zlost a agrese se však zřejmě nedostaly do jeho mozkového centra, takže nic takového sám nepocítoval. To nebylo žádoucí. Šlo tedy zároveň o negativní, ale i pozitivní výsledek, neboť dnešní proband byl posledním z testovací série a u všech se výsledky shodovaly. Dokázali eliminovat strach. Carl se právě cítil jako Ikarus, který se svými křídly z peří a včelího vosku vyletěl příliš blízko ke slunci a zřítíl se.

Podíval se do probandových záznamů a zeptal se: „Ještě zbývá ověření: Vaše registrační číslo a oblíbená barva je...?“

„C Y jedna sedm tři a hnědá.“

Carl pokývl, beze slova se zvedl, znamením ruky dal oběma asistentům na srozuměnou, že mají nechat probanda připoutaného, a opustil laboratoř.

Vedlejší místnost byla cítit dezinfekcí. Ventilace hučela a přítomen tu byl jen jeden muž. Carlův šéf Johann Kehlís vypadal tak jako vždy – ležerní, upravený, okouzlující. Stál vedle okna do sousední místnosti, na sobě černý rolák a černé džíny, a s rukama v kapsách sledoval průběh testovacích pohovorů. Na jednom odděleném monitoru se zároveň zobrazovaly výsledky EEG. Nyní oba přes sklo viděli probanda, který těkal pohledem po místnosti. Jeho obličej byl zcela bez výrazu.

„Poškození mozku,“ řekl Carl unaveně, ačkoli jeho šéf mohl EEG interpretovat sám. „Faktor náhody je vyloučený. Všichni probandi z této testovací řady jsou postiženi stejně.“

„A všichni jsou zbaveni strachu,“ dodal Johann. „Dokázal jsi to, Carle! Vyléčil jsi je.“

Carl zasupěl. „Já jsem jim poškodil mozky.“

„Věděli o zdravotních rizicích, která při výzkumu podstupují. Dali svůj souhlas dobrovolně a za plného vědomí.“

„Ovšem. Můžeme jen doufat, že poškození nejsou nevratná. Můžeme předpokládat, že funkce amygdaly je narušená nebo úplně vyřazená. Pravděpodobně je způsob fungování amygdaly předrážděný, nebo dokonce zničený. Ten, co sedí tam vedle, se ještě chová, jako by nenáviděl svou matku, ale nic z toho ve skutečnosti necítí. Je úplně bez emocí. Musíme zjistit, jak velká je míra poškození.“

„Jde jen o vedlejší účinky, ty vyřešíme,“ ujišťoval ho Johann. „Mnohem důležitější je, že jsme potřebné informace dokázali přenést do mozku. Proband CY173 už nemá ponětí, že se jeho matka stala obětí hrozného násilného zločinu. Věřící, že zemřela přirozenou smrtí. To znamená, že už nedostane panický záchvat pokaždé, když pomyslí na její smrt. To je to, o co jsme usilovali!“

„Ale nanočástice železa a jejich interference s amygdalou jsou –“

„Carle! Zanech toho pesimismu. Výsledek této testovací řady je celosvětovým průlomem pro SmartBrain a šancí pro statisíce pacientů s fobiemi! Všechno tvé úsilí a roky obětované výzkumu ponesou konečně ovoce! Uvidíš. Společně vykonáme něco velkého.“ Johann uchopil Carla za pravé rameno, povzbudivě přikývl a vykročil ke dveřím.

„Kam chceš jít?“

„Chtěl bych si ještě promluvit s naším zkoumaným jedincem.“

Carl následoval Johanna ven do chodby. „O čem?“

Johann na něho mrknul. „Počkej. Potom ti mou teorii vysvětlím.“

Společně vstoupili do místnosti, kde probíhaly rozhovory s probandy.

CY173 k nim vzhlédl. „Ahoj,“ pozdravil.

„Dobrý den.“ Johann a Carl si sedli ke stolu naproti němu. Laborantce Johann řekl: „Mohla byste prosím pánovi uvolnit pouta? Ale EEG ponechejte zapojené.“ Obrátil se k pokusné osobě a dodal: „Byl byste tak laskav a věnoval mi ještě pár minut svého času?“

„Moc rád. Co pro vás mohu udělat?“

To by Carla také zajímalo, raději ale mlčel. Jeho šéf přemýšlel jiným způsobem než on, což byl také jeden z důvodů, proč patřil Johann Kehlis mezi nejúspěšnější chemiky a podnikatele světa, zatímco si Carl se svým SmartBrain připadal jako nějaký chudák.

Johann čekal, dokud probandovi nesundali manžety se sondami a neuvolnili mu paže. Pak vytáhl z kapsy oranžový předmět a položil ho na stůl. Skrže plast se v chladném světle jednacích místností zaleskl kov.

Carl vytřeštil oči, Johann mu jemně položil ruku na předloktí a naznačil, že by se měl držet zpátky.

Proband sledoval odlamovací nůž na koberce bez výrazu.

„Umíte s tím zacházet?“ zeptal se Johann.

Proband ohrnul rty a přikývl. „Chtěl byste, abych vám položil koberec?“

„Ne.“ Johann se opřel, zkřížil ruce na plochem břicho jako při modlitbě a dal si nohu přes nohu. „Chtěl bych se vás zeptat, jestli byste měl něco proti tomu uříznout si malíček.“

Následovala chvíle ticha a ke Carlovu zděšení CY173 řekl: „Jasně, žádný problém.“ Sáhl po noži. Čepel vyklouzla z plastové násady.

„Ne!“ zašeptal Carl, ale Johann gestem probanda pobídl, aby pokračoval.

CY173 si prohlížel své ruce. „Jsem pravák,“ řekl. „Může to být malíček levé ruky?“

„Jak chcete,“ odvětil Johann.

Proband si přiložil nůž k dlani a řízl přesně u kořene malíčku.

Krev vystříkla přes stůl. Malíček dopadl na dřevěnou desku. Carl vykřikl hrůzou. A Johann, s pohledem upřeným na záznam mozkových vln, řekl: „Skutečně žádné pocity. To je nanejvýš zajímavé.“

ČÁST PRVNÍ

ŘÍJEN 2028

KAPITOLA DRUHÁ

Nedaleko Grauachu

Už celé hodiny déšť bubnoval na rezavou střechu z vlnitého plechu, nekončící bušení, proti němuž neměl šum lesa žádnou šanci.

Malek stál v suchu pod přístřeškem obytného přívěsu a držel v ruce modrobílý otlučený plecháček s červenými srdíčky, do kterého stékala voda z hrany plechové střechy smáčené hustými provazy deště. Když hrnek přetekl, pozvedl jej Malek ke rtům a napil se hlubokými doušky. Otřel si kapky z vousů a znova nechal pohárek naplnit. Hleděl přitom do deště přes houští a stromy, které obkličovaly mýtinu jako temní vojáci.

Za jeho zády zakašlal Tymon. Dveře přívěsu byly ohnuté a nešly pořádně zavřít, takže zůstávaly otevřené. A tak to také oni sami chtěli.

Kašel se opakoval a znělo to, jako by měl Tymon každou chvíli zvracet.

Malek se odvrátil od lesa, jenž působil tak ponuře, jako by se už smrákalo, ačkoliv bylo právě poledne, a přistoupil ke skládacímu stolku, který stál společně s lehátko před karavanem.

Pod střechou z vlnitého plechu visely plastové sáčky naplněné srnčími vnitřnostmi. Vedle se houpalo vykuchané zvíře zavěšené na dvou smyčkách z drátu, v očích tolik nevinnosti, jak jen srny mívají. Z rozevřeného hrudníku odkapávala do kbelíku krev. Pára stoupala, pach krve se mísil se vzduchem těžkým vlhkostí.

Kašel přešel v sípání, utichl a Tymon vyprskl: „Maleku! Maleku, ty prašivej pse! Ha! Haaa! Pojď sem! Poběž konečně... kde jsi?“ Praštil dlaní do dřeva. Ještě jednou. Následoval kašel, pak skuhrání, bezmocný brek jako od malého dítěte. „Kde jsi, Maleku? Maleku! Tak pojď sem!“

Malek postavil hrnek na stůl, popadl hadr, který tam ležel, odběhl a ponořil ho do deště. Ledově studená voda mu stékala po rukou a za pár vteřin byl hadr celý nasáklý. Vyždímal ho, zhluboka se nadechl a běžel s ním k přívěsu. Převrácená bedna od piva, která sloužila jako stupátko, mu zaskřípala pod nohama.

Uvnitř bylo chladno – neměli elektřinu, ani plyn, aby mohli prostor vytopit – a páchl tam pot, hnis, výkaly. Život se omezil na zápach.

Tymon přidušeně zařval a schoulil se jako dítě na jedné ze dvou pomačkaných peřin. Slzy mu stékaly po tvářích, mizely v jeho hustých vousech. Pleť měl bledou a pokrytou potem.

Malek k němu přistoupil, usadil se na flekaté matraci a položil mu hadr na horké čelo.

„Maleku,“ zašeptal Tymon, otevřel oči a zašklebil se. „Ty jsi přišel a přinesl mi něco k jídlu. Nebo k pití? Trochu minerálky, ano? Jen trošičku?“

Malek odmítavě zavrtěl hlavou. Sáhł po šálku, který stál vedle nemocného na polici a vypadal stejně jako ten jeho – jen se žlutými místo červených srdíček – a podal mu ho.

Nemocný protáhl obličej do grimasy a praštil hrnkem. Proud dešťové vody vystříkl na okno karavanu. Hrnek se s rachotem někam zakutálel.

„Hajzle!“ zaječel Tymon. „Ty nebeský chcanky si můžeš chlastat sám! Stejně jako tu svou blbou zvířecí krev! Já chci vodu. *Opravdovou* vodu! Nebo řízek s hranolkama!“ Propukl v pláč, zkroutil se na posteli jako embryo, hlavu skryl do třesoucích se rukou.

Malek na něj tiše hleděl, pak si všiml, že se na svetru nemocného objevil nad kyčelním kloubem načervenalý hnědý flek. Když se dotkl Tymonova břicha, měl prsty vlhké a červené.

Když pak opatrně nadzvedl jeho svetr, sraštil Malek obočí. Tymonovo sténání ignoroval, ale zanaříkal, když uviděl ob vaz, kterým mu dole ovázal břicho. Látka byla nasáklá téměř černou krví a protkaná žlutými fleky. Rána se znovu zanítila.

Malek se zvedl. Otevřel skříň, podíval se do šuplíků a poliček, prohrabal se harampádím a vším majetkem, který zůstal v tomto bohem zapomenutém karavanu, dokud konečně nenašel krabici s obvazy. Datum spotřeby sice ukazoval rok 2018, ale gáza a náplasti by dokázaly pohlcovat krev i o celá desetiletí později.

Když zacvakl zámek, ozvalo se volání. Venku. V lese. Jemné a křehké.

Malek přistoupil ke dveřím.

„Poslíček s pizzou! Poslíček s pizzou!“ zasmál se Tymon kdákavě a narovnal se, bolestí však zase klesl zpátky do prostěradla a těžce zakašlal. „Nese mi moji pizzu s trojitým ‚S‘! Salám, sardel, slanina. Doufám, že s hodně česn-“

„Pšššt!“ sykl Malek.

Opět bylo z lesa slyšet volání. Znělo to jako hlas nějaké ženy. Nebo dívky?

Malek odložil bedýnku s obvazy a tiše vyšel z karavanu. Zůstal stát u kraje plechové střechy, sledoval mýtinu a naslouchal. Ozývalo se ale jen bubnování deště, žádné volání, žádné útržky slov nebo jiné lidské zvuky. Nic. Vůbec nic. Ale to volání bylo skutečné. To si nevymyslel. Tymon ho slyšel také.

„Dance, dance, dance, dance, *dance!*“ začal Tymon náhle zpívat v přívěsu. „Hellooo? Woosa! Kde je to můj zasraný žrádlo, Maleku!“

Malek očima nejistě prozkoumával křoví a tmavé stíny mezi stromy.

„Maaalekuuu!“

Malek se vztekle otočil. Tu se mu náhle zdálo, že koutkem oka mezi tou vší zelení a šedí zahlédl něco žlutého.

Poskakovalo to nahoru a dolů. A blížilo se to.

Čepice.

Mladou ženu, která ji měla na hlavě, bylo sotva možné rozeznat, tak strhaná a špinavá byla. Vyšla z lesa na mýtinu a vypadalo to, že si právě všimla obytného přívěsu a vydala se přímo k Malekovi. Ve tváři měla výraz naprostého zděšení.

Malekovy svaly se napnuly, zaostřil a snažil se rozeznat to, co ženu tak vyděsilo: pronásledoval ji bílý ďábel.

Rychlost Malekova pulzu stoupala.

Byla jí v patách argentinská doga, alespoň padesát kilo čisté svalové hmoty a ještě mnohem víc zuřivosti vybroušené zřejmě tvrdým výcvikem. Žena před ní musela mít ohromný náskok.

Malek nemá čas na to, aby se vrátil do přívěsu pro zbraň, a nemá ani čas přemýšlet nad hrozícím nebezpečím, nemůže ale přece nechat tu ženu na pospas čtyřnohému ďáblu. Kdyby jen v maringotce neležel pološílený Tymon se svou hnisavou břišní ránou, tak –

Žena se s ním střetla pohledem a Malek vyrazil vpřed. Vysoká tráva ho šlehala přes nohy, studený déšť mu tvrdě fackoval obličej.

Tymon si zpíval *Knocking on heaven's door*.

Psisko se připravilo ke skoku.

Malek rovněž.

A žena také.

Celá trojice jako by na moment zůstala zavěšena ve vzduchu a Malek velmi ostře vnímal všechny detaily: jemnou a ohnivou strukturu jejích hnědých očí, lemovaných mokkými prameny vlasů. Pihovatou pleť, pupínek u obočí. Smajlíka, vyšitého černou nití na křiklavě žluté čepici... a zároveň vedle toho rozevřenou psí tlamu, řadu jiskřivých zubů ve světle červené dásni, oči zúžené do štěrbin. Čelisti dogy se sevřely jako lžíce bagru a zabořily se ženě do paže. Ta vyjekla ostrou bolestí a Malekovy ruce se zároveň ovinuly kolem krku psa. Srst byla hladká a mokrá, přesto se však Malekovi podařilo pravou rukou zachytit tenký, sotva tři centimetry široký, kovový obojek.

Strhl psa s sebou dolů. Žena hlasitě zakřičela. Spadli společně do trávy.

Hranaté čelisti povolily a pustily maso i látku, hned se ale sáply po Malekovi. Společně se zápachem psí tlamy dostal do obličej i spršku slin. Přední tlapy ho udeřily do hrudi, on však přimáčkl psa k zemi, aby mu nerozerval krk, a on mohl pořádně sevřít v pěsti obojek.

S trhnutím pak pěst otočil o devadesát stupňů a kovový obojek se zabořil hluboko do masa bílé bestie.

Pes se po něm sápal, zuřil v záchvatu běsnění. Malek mu přitlačil koleno na hrudník a zatlačil na něj celou svou vahou. Pohyby psa znejistěly. Oči cukaly, bělmo vyběhlo, krvavé čelisti se však opět začaly sápat po jeho obličej.

Z hloubi Malekova hrudníku se začalo ozývat hluboké vrčení, nejprve tiše, pak stále hlasitěji, až propuklo v řev, zatímco se jeho svaly chvěly napětím. Zlostně zařval na dogu, zvedl jí hlavu a praštil s ní o zem, s rukou stále sevřenou okolo obojku.

Řval jako šílenec, řval a řval a mlátil psí hlavou do bahna, až udělala v zemi prohlubeň, do které začala natékat dešťová voda.

Potom všechno utichlo.

Malek se supěním klesl k zemi, převalil se na záda, zardoušeného psa vedle sebe. Přerývaně dýchal. Skrápěl jej déšť, ale jeho doteky měly v sobě něco uklidňujícího.

Konečně se Malek zvedl, opřel se o kolena a prohlížel si kovový obojek. Odepnul mohutnou sponu. Pásek mu v prstech klouzal jako tekuté stříbro, dokud nesevřel hranatý přívěsek velikosti vizitky. Byla na něm vyryta číselná kombinace společně s čárovým kódem. A vedle toho nějaký symbol: rovnoběžník s počátečním J. Stranické logo od JKS. Nepochybně to byla identifikační známka.

Než se s obojkem v ruce postavil, dopotácela se žena pod plechovou střechu. Dostala hodně ran, držela se za paži, ze které se řinula krev. Její obličej byl bílý jako srst té zardoušené bestie.

Malek se k ní dopotácel, ukázal jí obojek a zvedl identifikační známku.

„Proč?“ zaznělo tvrdě jako škrábání štěrků na ledě.

„Nemám ponětí!“ zasténala. „Byli to tři muži!“

Malekovy prsty stiskly sponu tak silně, až se obojek chvěl, jako by byl pod proudem. Odhodil ho na skládací stůl, beze slova popošel kolem ní do maringotky a vyšel s loveckým nožem.

Tymon kašlal, smál se a zpíval: „*Bang bang!* A? Od koho to je? *Bang bang!*“

Žena ustoupila zpět k maringotce. Její pohled poletoval sem a tam mezi nožem, Malekovým obličejem a dveřmi přívěsu. „Kdo jste?“ Hlas jí přeskočil.

Malek mlčky opustil bezpečí maringotky a vytáhl čepel z koženého pouzdra.

Poklekl ke zdechlině. Prsty zkoumal svalnatý krk psa, systematicky po něm přejížděl rukou jako zkušený fyzioterapeut. Nahmatal to, čeho se obával: oblý hrbolík ve tvaru patrony.

Malek přiložil nůž a precizním řezem rozevřel kůži i maso. Nůž očistil o trávu a odložil ho. Pak vsunul ukazováček a palec do červené rány, šmátral jimi pod kůží, dokud nenašel stříbrnou tobolku.

Když se vracel, pohlédl na ženu – odhadoval jí věk okolo dvaceti – a držel ve svých zkrvavených prstech kapsli jako nábojnici.

„Co je to?“ vyrazila ze sebe. „Co to k čertu je?“

Věděla o tom ještě méně než on.

Malek se k ní obrátil zády a zadíval se směrem k lesu a do deštových mraků. Pozoroval, jak se v okolní promáčené šedi třpytí sluneční světlo. Pohroma přicházela od jihu.

Řekl: „Vysílač Galileo.“

Pak potřetí vyšel do deště, a aniž by se otočil, dodal: „Můj kámoš je neškodný. Obvazy leží na plotně.“ Poté se dal do klusu a pospíchal k okraji lesa – směrem na východ.

Götz Nowak zvedl ruku a zastavil se. Další dva, kteří šli s ním, také.

„Kerberos je zase v pohybu,“ řekl. Přes elektronické brýle viděl okolí z ptačí perspektivy stylizované v jemných zářících liniích, v jednom místě pulzoval trojúhelník, který se podle číselných ukazatelů pohyboval rychlostí 12,3 kilometrů za hodinu. Natáhl ruku na východ. „Tímto směrem.“

„Zvláštní,“ pomyslel si Yannic, který si pohrával s bílým, jako palec silným vodítkem pro psa. „Už ji musel dávno chytit. Tak dlouho žádnéj člověk nevydrží.“

„Asi zavětril kance,“ prohodil Moritz, zašklebil se a posunul si samopal pověšený na rameni do pohodlnější polohy. „K tomu se přece ty bestie v Argentině cvičej.“

Yannic potřásl hlavou. „Kerberos by čekal u její mrtvoly, než bych mu dal jinej rozkaz. Vydržel by, i kdyby měl chcípnout žízni. Pokud se hejbe, ještě ji nedostal.“

„Třeba si s ní jen hraje?“ nadhodil Moritz a vyrazil na východ. „Taky bysme si s ní rádi pohráli, že jo? Věděl bych jak.“ Poškrábal se v rozkroku. „Doufám, že nám z ní ten tvůj psík něco nechá.“

Götz ho drsně zavolal zpět. „Nejdřív půjdeme na sever,“ rozkázal. „A na nic si tady nehrajeme. Máme své rozkazy a ty budeme plnit.“

„Ale no tak! Tyhle rozkazy jsou nudný jako celá ta sračka v kasárnách. A jestli jsme hodinu, dvě, tři na cestě, to žádnou svini nezajímá. Tak to holt je. Tak klídek. Konečně se také jednou dostaneme z tý pakárny.“

Moritzův úšklebek zmizel, jakmile postřehl Götzův pohled.

„Ty se chceš vrátit? Nedělám si srandu...“ Moritz zvedl chlácholivě ruce. „Okay, okay! *Ve jménu Kehlise!* Tak jdeme, šéfe.“

Götz v očích mladého muže nezahlédl žádné pochope- ní, pouze jakousi chabou poslušnost. Vzal to na vědomí. Na zelených mozcích, jakým je Moritz Rösner, bylo špatné, že nebrali vážně ani své úkoly, natož vlastní život. Všechno byla velká hra. Bažili jen po zábavě, kterou podle nich mohlo být i kopání latrín. Götzovi se tento postoj přičil. Byl vojákem tělem i duší téměř třicet let, mimo jiné hlavní rotmistr u bundeswehru, než ho vyslali sem. Sloužil v slunečném Kundúzu a vedl oddíly při pouličních bitvách v Afghánistánu – poznal

opravdový život i smrt, na rozdíl od svých kolegů, kteří neviděli nic jiného než cvičiště a vojenský tábor – spíš takový lepší skautský tábor. Yannic byl tvrdší sorta, ale pro kluka, jakým je Moritz, bylo dnešní nasazení jen pouhou zábavou, zpestřením nudného všedního dne v elitním oddíle.

Götz šel mlčky napřed, Moritz a Yannic ho následovali v mírném odstupu.

Po necelých deseti minutách mlčenlivého pochodu stromy zhoustly a křoví vytvořilo trnité hradby, za kterými prosvítala jakási mýtina. Tam se Kerberos podle signálu Galileo pár minut zdržel.

Na Götzovo znamení se všichni tři opatrně prodírali houštím, zakopávali o šlahouny a nakonec se skryli pod ochranou stínu.

Před nimi se otevřela menší paseka, dříve pravděpodobně revír, uprostřed stál osamělý obytný přívěs. Tráva před ním byla polehlá – ale ne od deště.

„Nikoho nevidím,“ konstatoval tiše Yannic. Omotal si vodítko přes hrud a rameno, aby měl volné ruce. Přivřenýma očima si měřil zřejmě opuštěný příbytek. „Mně se to nějak nelíbí.“

Götz jeho podezření sdílel. Vzduch na mýtině čpěl ostrotí, která tu být neměla. Přesto Götz nic podivného neviděl. Upozornil na otevřené vchodové dveře přívěsu a vykuchanou srnu, která tam visela. „Někdo tady byl.“

„A to se podívejme! Nějakej ekolog!“ Moritzova tvář zčervenala, oči mu svítily. Nebezpečí vůbec nevnímal.

„Tiše!“ syknul Götz. „Zjistíme, o co tu jde.“ Odložil brýle, které mu teď spíše překážely, a obrátil se na Yannica. „Ty z týchle strany, já odsud. A ty, Moritzi, nás jisti odtamtud. Plížením vpřed.“

Moritz už otevíral pusku a chtěl protestovat, když náhle vytřeštil oči a jeho paže se vymrštila do vzduchu.

Götz se tím směrem podíval, ale nic podezřelého před maringotkou neviděl. Yannic zdusil výkřik překvapení a rozběhl se.

Pak i Götz uviděl ležet na zemi bledý přízrak.

„Do prdele!“ sykl a otočil se k Moritzovi. „Jisti nás! A žádný kec!“

Poté vytáhl pistoli a příkrčen za Yannicem pádil vpřed.

Přiběhl ke Kerberovi, padl na kolena, sklonil se k němu a přidušeně oplakával mrtvého psa. Řez na jeho krku mu dal jasnou odpověď, proč se před tím zdálo, že se pes pohybuje směrem na východ. Jeho cíl, Sarah Engelhartová, by se asi sotva dokázala s vysílačem Galileo vzdálit, i když měla možnost nepozorovaně uniknout. Zbývá tedy někdo, kdo Engelhartovou před psem zachránil a přilákal její pronásledovatele k přívěsu. Proč asi?

Götz se rozhlédl kolem. Před maringotkou se válelo jen jedno lehátko a samotný přívěs nebyl moc prostorný. Zřejmě tady žil pouze jeden člověk. Otočil se směrem k lesu, dal Moritzovi signál, aby dával pozor a zůstal na místě, a štouchl Yannica do ramene.

„Přívěs!“ sykl a nakreslil prstem do vzduchu obdélník, přičemž spodní čáru vynechal. Toto gesto, které znamenalo *Ke dveřím*, by mělo vlastně stačit, ale Yannic zůstal stát celý bez sebe. Jen na Götze civěl, zatímco mu děšť – *zatraceně, snad ne také slzy?* – stékal přes obličej.

„Okej. Jisti to odsud! Ale sleduj okolí, mohlo by tu být více lidí. Rozumíš?“

Yannic přikývl, oči vytržštěné, šmátral po zbrani na zádech.

Mezitím dal Götz Moritzovi pokyn, aby šel k němu. Jeho zdvižená pěst se otvírala a zavírala. Znamení *Rychle!*

Pak se sám na pár metrů přiblížil k přívěsu. Tráva mu navlhle šustila pod chodidly, bubnování deště na plechovou střechu však tyto zvuky přehlušovalo.

Götz zaujmul pozici mezi otevřenými vchodovými dveřmi a oknem. Pozvedl pistoli. Díval se pozorně. Okno bylo ale tak matné a zevnitř poškozené, že nemohl nic rozpoznat. Čekal tedy, dokud k němu Moritz nedoběhne a nezaujme místo na druhé straně dveří.

Yannic mezitím ležel v trávě, útočnou pušku připravenou ke střelbě.

Götz a Moritz na sebe mrkli. Pro „bažanta“ nastala zkouška ohněm. Götz kývl směrem ke dveřím. Z nich se ozvalo láteření, kašel, pak klení.

„Do hajzlu!“ vyrazil ze sebe muž. „Normálně omdlela.“ Zahihňal se. „Ale má hezkou prdýlku ta malá. Snad“ – mužský hlas zpřísněl – „má taky něco k jídlu!“

Götz ukázal znovu na dveře a naznačil, že mohou pokračovat.

Moritz kývl a vklouzl provizorním vchodem do maringotky.

Jakmile se dostal dovnitř, ozvala se v deštivém tichu rána.

Moritz se zapotácel, minul převrácenou bednu od piva a spadl na zem jako podtátý strom. Götz se mu stačil ještě vyhnout a ovládnout se, aby nezaklel. Moritzovo levé oko bylo pryč, místo něj měl jen krvavý otvor. Ruce mu nekontrolovatelně cukaly.

Götz rychle uhnul dál od dveří, kde by jej střelec mohl zasáhnout, a zamířil zbraň. Měl rozkaz chytit Sarah Engelhartovou – živou nebo mrtvou. I když byl přesvědčen o tom, že lidský život je to nejčennější na Zemi a měl by vyhasnout jen v nevyhnutelných případech, vystřelil ze své pozice zešikma na přívěš celkem dvanáct ran ze zásobníku, přibližně tam, kde by se mohl střelec zdržovat. Pokud by se mu nepodařilo zachránit svůj a taky Yannicův život, mohl by na nějaké významné zapomenout. A ten týpek uvnitř střelil Moritze chladnokrevně do obličeje.

Střely lehce prošly stěnou přívěsu, proděravěly izolaci i dřevěné obložení.

Uvnitř zazněl bolestný výkřik, potom zavládlo ticho.

Götzova hrud' se rychle zvedala a klesala, jako by právě doběhl maraton. Pot mu vystoupil z pórů – začal působit vyplavený adrenalin. Poté co vyměnil zásobník, dal Yannicovi signál poodstoupit, jistit se a být ve střehu. Někde musel ještě někdo být, to by pak ale mohlo znamenat, že Sarah Engelhartová skutečně sama běžela s vysílačem Galileo na východ.

Opatrně se přiblížil k otevřeným dveřím. Aniž by odvrátil zrak, překročil s prstem na spoušti bezvládné Moritzovo tělo.

Vnikl rychle do maringotky, máchal pistolí napravo, nalevo, očima hodnotil situaci. Na posteli ležel na zádech muž, oči vytřeštěné do stropu, jeho zkroucené prsty stále křečovitě svíraly pistoli. Všude kolem něho byla krev. U nohou mu ležel cíl jejich mise, Sarah Engelhartová, podle žluté čepice ji s jistotou poznal. Těžce zraněná, nebo dokonce mrtvá. Zvětšující se kaluž krve, která z ní vytékala, mluvila za vše.

„Yannicu!“ zařval a pistolí pro jistotu mířil na muže na posteli. „Venku je ještě jeden. Jdi po něm! Fofrem!“

Žádná odezva.

„*Yannicu! Co se to tam venku děje?*“

Zase žádná odpověď.

Götze se zmocnil nepříjemný pocit. Jednou rukou pustil pistoli a zatlačením postranních úchyťů si připevnil brýle. Ihned se mu před očima rozjasnil celý prostor lesa. Trojúhelník, který symbolizoval Kerberovo sledovací zařízení, ještě blikal, pohyboval se nyní rychlostí 0,72 km/h na jihovýchod. Šrafování přesně ukazovalo jeho pohyb – plynulou rychlost.

„Do prdele!“ sykl tiše. „*Yannicu! Může být tady někde kolem!*“
Než došel ke dveřím, zaslechl potlačovaný kašel.

Götz se s pistolí prudce otočil.

Muž na posteli zvedl hlavu, protáhl obličej a zazpíval:
„Bang bang!“

Ústí jeho pistole se dvakrát proměnilo ve žlutooranžové slunce. Pak potřetí, počtvrté.

Všechny střely zasáhly Götze do hrudi a obličeje. Zkroutil se u dveří, sesul se po zdi k zemi, zanechal širokou, krvavou čmouhu.

Opět kašlání, hlas se chvěl: „Bang bang, I –“ a ztichl.

Na mýtině se rozprostřelo tísnivé ticho. Jen déšť padal a padal a padal.

Yannic popotáhl. Kdyby jeho pes ještě žil, byl by mu na blízku. Každou chvíli by se u něj objevil, čmouchal, světle růžový jazyk by mu visel z tlamy a pak by mu teple a drsně olízl obličej.

Teď mu olizoval obličej jen déšť, studený a nemilosrdný.

Proč to postihlo zrovna Kerbera, jeho Kerbera? Byl to dobrý pes, nejlepší přítel, jakého si jen člověk mohl přát, hravý a neochvějně poslušný.

Yannicovi visela u nosu nudle, rád by ji utřel, ale nesměl pustit zbraň. Musel jistit Götze, který vešel do maringotky.

Yannic si nosem odfrkl, nudle se však ani nehnula a ztěžovala mu dýchání. Yannic váhal, nakonec však ruku ze spouště uvolnil. Trvalo to jen chvilinku, ve které ucítil podivné nebezpečí.

Prsty od hlenu, oči oteklé od slz.

Náhle mu nějaký muž zacpal rukou ústa, čímž udusil jeho křik.

Z přívěsu se ozvalo: „Yannicu! Venku je ještě jeden! Jdi po něm! Fofrem!“

Muž přitlačil nůž.

Yannic se pokusil trhnout hlavou na stranu, muž ho však držel pevně a nelítostně. Čepel pronikla s odporným mlasknutím jeho okem.

„Yannicu! Co se to tam venku děje?“

Yannicův dech se chvěl. Poslední, co svým nezraněným okem viděl, byly spletené vlasy, rozčepýřené vousy, stříbrná jizva souběžná s nosem a tmavomodré oči, ve kterých se zrcadlil jeho vlastní bledý obličej... A nůž, obrovský nůž, vytažený z jeho očního důlku.

Malek se zvedl. Vytrhl mrtvému zbraň.

Ve dveřích maringotky zahlédl posledního vojáka – zhroutil se, jakmile ho zasáhly čtyři střely.

Malek zůstal stát jako přikovaný.

Na okamžik zadoufal. „Tymon!“

V přívěsu páchla krev. Byla všude, stěny potřísněné, podlaha kluzká, prostěradla mokrá.

Zbraň zarachotila, když ji Malek ledabyle odhodil do dřezu. Ženě u svých nohou přiložil prsty na krk. Nic. Zbloudilá střela ji zasáhla. Pak se obrátil ke svému kamarádovi. Čtyři čerstvé díry zdobily Tymonův trup a Malek hned věděl, že zranění jsou smrtelná.

Přesto Tymon otevřel oči a usmál se, když k němu Malek přistoupil a posadil se. Kašel mu otrásal tělem. Střelné rány se blýskaly jako rudé růže v dešti.

Chraplavým hlasem řekl: „Maleku! To je dobře, že žiješ.“ Polkl, zasténal. „Maleku! Teď mi něco slib!“ Jejich ruce se našly – Malekovy teplé, Tymonovy studené. „Slib mi, že odtud dostaneš pryč Marii!“ Vykašlal krev, prudce se několikrát nadechl a zdálo se, že se už neprobere, dýchání se však opět uklidnilo. Poblouznění posledních dní zmizelo, jako by se vypařilo dírami po kulkách.

„Já bych to stejně nezvlád,“ šeptal Tymon. „Takže: Dostaň mou sestru z toho zasranýho Německa –“ Musel si zase odkašlat. Ruce se mu zkroutily v křeči.

Malek opětoval tlak třesoucích se prstů. Slzy se mu koulely po tváři. „Přece jsme to už řešili. Zmizela před osmi lety. Pokud ji najdu, dostanu ji do nebezpečí.“

„Ser na to, Maleku! Celej život je jedno velký nebezpečí! Radši ji chci vidět v dobrejch rukách. Ve tvejch!“

Malek ztěžka polkl.

„Slib mně to!“ zašeptal Tymon.

„Já...“

„Slib to, *ty sráči!*“

Slova se těžce drala ven, Malekova ústa přesto promluvila: „Slibuji.“

Na Tymonových rysech obličej se rozprostřel spokojený výraz. „Dobře. To je dobře. Poslouchej: Potřebuješ noviny. Zprávu o výročí její smrti. Z místa, kde je pohřbená! Projdeš nekrolog! Tak ji najdeš. Old-school. Chápeš?“

Malek přikývl, načež se Tymonovo tělo napnulo a svaly na krku zacukaly, když řekl: „Škoda, že cvrčci v tomhle zasraným počasí necvrlikaj.“ Znovu zakašlal, pak začal zpívat: „*A cricket sings on the wayside, I try to poise on the white lines. Lying down, the sky is full of shimmer, then light, a shout, and a happy dying sinner.*“

Tymon Król utichl. Na jeho rtech se leskla krev, uběhlo ještě půl hodiny, než se jeho hrud přestala pohybovat.

Malek seděl zcela tiše vedle umírajícího, ruce spojené s Tymonovými.

Konečně uvolnil jeho prsty.

Netrvalo dlouho, než posbíral dvě pušky a čtyři pistole – tři od vojáků, jednu od něj a jednu od Tymona – a položil je vedle mrtvého vojáka na hromadu. Lovecký nůž si zastrčil

opět za opasek. Své další věci si zabalil do opotřebovaného batohu. Kdo cestoval jen se svým holým životem, nepotřeboval žádné velké zavazadlo.

Malek ke dveřím vedle mrtvého vojáka postavil batoh, na který přivázal svou srolovanou deku – zabalenou do igelitové tašky.

Naposledy se podíval na dlouholetého přítele, který ho provázal na nekonečných cestách, na svého učitele s bledou pleť, prošedivělými vousy, s jizvami po akné z dávné minulosti. Znal jeho obličej tak dobře jako obličej svého bratra Dominika. *Dominik... všichni jsou mrtví.*

Nemohl takhle Tymona nechat, zvláště když ani Dominika nepohřbil. Nějaké slušné místo posledního odpočinku byl svému příteli dlužen, někde pod širým nebem, kde by mohl poslouchat cvrlikání cvrčků. Ještě lepší by byl oheň – plameny, jiskry a popel, tak by si to Tymon přál. Ale oheň neměl.

Malek opět otevřel skříň, snad měli bývalí majitelé karavanu nějakou lopatu nebo tady nechali něco, čím by se dalo kopat. Nakonec vzal prostěradlo, rozprostřel ho a přikryl jím Tymonovu mrtvolu.

Pohled na něj měl v sobě něco nadobro definitivního. *Tady už žádný život není*, šeptalo prostěradlo.

Když se Malek s trhnutím odvrátil, zahlédl lesk náramkových hodinek na zápěstí mrtvého vojáka. Poklekl a mrtvému je odepnul. Byly to klasické analogové hodinky s ručičkami ze stříbrného kovu. Ukazovaly 14:13. Podle Malekova úsudku uběhly asi dvě hodiny od té doby, co se z lesa vynořila ta bílá bestie. Dvě hodiny, které úplně změnily jeho život. Jedním lupnutím zacvakl zámek hodinek na svém zápěstí.

Malek musel pryč, než si všimnou, že se tři vojáci od doby svého nasazení do akce ještě nevrátili. Začnou po nich pátrat

a dříve nebo později je najdou. Brýle. Galileo. Spíše dříve než později.

Naposledy se porozhlédl po přívěsu. Ke svému překvapení pocítil vlnu lítosti. V posledních dnech po dlouhé době opět prožíval něco jako štěstí, i přes Tymonovo zranění a beznadějnost jejich situace. Když pozoroval ten chaos kolem sebe, slyšel v duchu Tymona říkat: *Na štěstí je blbý to, že si ho člověk uvědomí, až když ho ztratí.* Malek musel dát Tymonovi za pravdu.

„Tymon...“

Najednou vybuchl zlostí. Vyhodil brýle a hrnek ze dřezu, vyrval šuplíky s plastovým a kempingovým nádobím, roztřískal dveře od mycí kabinky, kde z kohoutku už dávno netekla voda. Vztekal se jako malé dítě.

Když už lítalo vzduchem peří z roztrhaných polštářů a déšť bubnoval na popraskané okno, klesl Malek vedle mrtvého vojáka a vzlykal. Jeho široká ramena se chvěla.

„A co teď, kamaráde?“ zeptal se mrtvého a dal mu loktem ránu do žeber. „Teď jsi mrtvý, Tymon je mrtvý a ti dva venku jsou mrtví a ta žena je také mrtvá. Ahh... a nesmím zapomenout ani na toho psa. Mrtví, mrtví, mrtví. A k čemu?“

Odhrnul si prameny vlasů z obličeje. Lepily se mu na hlavu. „Víš ty co, kamaráde,“ pokračoval, „připadám si jako zakletej. Všechno, co dělám, je na hovno. Přitahuju neštěstí a smrt jako magnet.“

Malek pohlédl do deště.

K přívěsu se vysokou trávou plížilo několik postav. Napočítal dva, tři, čtyři, pět příkrčených žen a mužů. Neměli bílošedé uniformy od Kehlise jako ti tři mrtví, ani žádné vybavení komanda zvláštního nasazení, které koneckonců očekával, nýbrž hnědé kabáty a černé klobouky. Žena uprostřed měla přes sebe pončo se štrápci, ze šňůrek jí kapala dešťová voda.

A nesli zbraně.

Zkrácené brokovnice.

Elektrošokové pistole.

Na okamžik tomu nemohl Malek uvěřit, pár vteřin přemýšlel, zda má jen zůstat sedět a čekat. Pak si ale vzpomněl na Tymona a slib, který mu dal, a sáhl mezi odložené zbraně.

V prstech sevřel útočnou pušku.

KAPITOLA TŘETÍ

Nedaleko Grauachu

„Už ani krok!“

Výhrůžka vyletěla k Jannah Sterlingové jako zuřivá vos a doprovodilo ji zřetelné cvaknutí závěru útočné pušky.

Na její znamení se jednotka zastavila.

Na okamžik zahlédla chlapa ve dveřích přívěsu, než zmizel uvnitř. Zachmuřelý, zuřivý, špinavý od krve a unavený. Vypadalo to, že skolil ty tři vojáky včetně psa. Argentinskou dogu přitom mohla klidně počítat jako dalšího vojáka. Ale čtyři proti jednomu? Nepravděpodobné. Měl přátele? A pokud ano, kde jsou?

Všichni měli maringotku v hledí. Hendrik a Jan se oddělili, aby ji obklíčili. Michael zůstal u Jannah, zatímco Sabine se vrátila, aby je jistila.

Jannah zavolala: „Pokud ten hafan a Kehlisovi chlapi šli po tobě, mohli bysme bejt přátelé!“

Asi, asi, asi, ševelil déšť.

„Slyšel jsi? Zdá se, že máme stejnýho nepřítele.“

Asi, asi, asi, odpověděla vlnitá plechová střecha.

„Což z nás automaticky nedělá kamarády,“ zaznělo z přívěsu. „Ti dva vojáci mě o ničem jiném nepřesvědčili!“

Jan a Hendrik strnuli. Hendrikovy rty zformovaly jedno slovo a Jannah ho slyšela přes sluchátko ve svém uchu: „Pokračujeme?“

Jannah zavrtěla hlavou. „Nechceme s vámi bojovat,“ zvolala, „hledáme jednu ženu.“

Po chvíli mlčení: „Se žlutou čepicí?“

„Přesně tu. Pokud je u tebe uvnitř: Nech ji jít a už o nás neuslyšíš. Jak jsme řekli: Nevyhledáváme žádnou boj!“

„Kdo jste?“

„Ženy a muži na misi.“

„A vy chcete tu ženu? Proč? Abyste ji zabili?“

Bez vyzrazení informací by Jannah možná zapříčinila krveprolítí. Kolik toho však mohla prozradit?

Nejistě řekla: „Abysme ji ochránili. Před chlapama od Kehlise.“

Tentokrát to trvalo déle, než muž plný hořkosti zvolal: „Tak to jste neuspěli.“

Jannah si setřela déšť z obličeje. „Co se stalo?“

Žlutá čepice vyletěla z ostrého úhlu otevřených dveří, přistála na zemi pod plechovou střechou, žlutá skvrna v blátě, ze strany tmavočerveně zbarvená.

„Dostali ji,“ vysvětlil muž. „Asi zbloudilá střela.“

Jannah koukla na čepici. Vyšitý smajlík se posměšně šklebil. *Pozdě, dámo*. Pak uviděla řadu průstřelů na vnějším plášti přívěsu. *Ten kdyby mohl vyprávět*. Zeptala se: „Proč bych ti měla věřit?“

„Proč bych měl lhát?“

Na to neměla odpověď. Ona by na jeho místě lhala a život Sarah by využila jako donucovací prostředek, aby získala čas,

kromě toho... on neměl přátele, kteří by byli poblíž a mohli mu pomoci.

Její pohled spočinul na mrtvém vojákovvi. Civělo na ni jedno oko, místo druhého byl kráter naplněný krví. *Mrtvý Kehlisovec.*

Jannah udělala to, co jí matka vždycky vytýkala. Poslechla svůj vnitřní hlas a podala svou zbraň Michaelovi, který stál vedle ní. Když si zbraň bral, nechápavě na ni hleděl.

Jannah zavolala: „Jdu teď do přívěsu. Sama a neozbrojená. Musím vědět, jestli říkáš pravdu. Pokud ano, zas zmizíme. Když ne, budeme mít oba problém.“ Nečekala na odpověď a vykročila s rukama nad hlavou. Pončo těžké od deště ji stahovalo, třásně se pohupovaly sem a tam, Jannah přesto napnula svaly a zvedla paže ještě o trochu výš.

Ve sluchátku v jejím uchu to zapraskalo. Hendrikův hlas se chvěl zlostí: „Taková šílenost! Nevíš, co tě tam uvnitř čeká!“

„Proto to jdu zjistit.“

„Máš tady komando ty, nebo já?“ otázala se Jannah ostře, a tím diskusi ukončila. Zbytek cesty sluchátko mlčelo, a když Jannah vstoupila pod střechu, slyšela tlukot svého srdce a hučení krve v uších stejně hlasitě jako dešť.

„Stojím přímo před dveřma,“ zavolala. „Pomalů vejdu dovnitř, v pořádku?“

Plastová bedna od piva zapraskala a trochu se prohnula, když na ni položila nohu. Chytila se rámu dveří. Vnější plášť přívěsu byl studený a lepkavý od deštěm nasáklého vzduchu.

„Je to *v pořádku*?“ zopakovala a hlas se jí trochu chvěl.

„Nejdřív ruce! Roztáhnout a dlaněma nahoru!“

„OK.“ Jannah pomalu natahovala ruce do otevřených dveří, až konečně řekl „Dále!“, pak vstoupila dovnitř.

Hlaveň pistole jí mířila na čelo a útočnou pušku Kehlisovců měl na dosah. Zbraň určitě nedržel v ruce poprvé a jeho

čihavý postoj jí připomínal psí bestii, která ležela venku. Byly to ale hlavně jeho oči v barvě vlhké medvědí kůže, které v ní vyvolávaly úzkost.

Beze slova stáli proti sobě a navzájem se prohlíželi.

„Ahoj!“ řekla konečně. „Já jsem Jannah.“

Zvedl obočí. „Co to má bejt?“

„Nedělá se to tak? Lidi se pozdraví, představí se, pokecaj o počasí. Smalltalk, ne?“

Probodával ji pohledem od hlavy až k patě. „Vyříd' si, co potřebuješ, a zmiz.“

Jannah zuřila. Její ústa by ráda zformulovala nějaká slova, ale nenacházela vhodné hlásky. Vrátila se tedy ke svému původnímu úkolu a poklekla vedle ženy.

Řekl jí pravdu: Sarah Engelhartová byla mrtvá.

Jannah se opět zvedla a z třásní ponča, které se na chvíli dotýkaly podlahy, jí kapala krev.

„Kdo jsi?“ zeptala se.

Jeho ohryzek, který byl z poloviny vidět pod vousy, povyskočil nahoru. „Malek,“ odpověděl. „Jmenuju se Malek.“

Kývla na pozdrav. „A co tady v lese sám děláš, Maleku? Proč jsi zabil tyhle hajzly?“

„Vypadni!“ Pohybem hlavy ukázal ke dveřím.

„Ne,“ řekla rozhodně. „Snad stojíme na stejný straně. Na tý *správný*.“ Udělala možná velkou hloupost, ale bez riskování by se nedostali až sem, proto dodala: „Na straně *proti Kehlisovi*.“

V jeho očích bylo nepochopení a odpor, náhlé poznání ji prostoupilo skrz naskrz, až se jí zježily jemné chloupky na pažích. V údivu bezmyšlenkovitě vyhrkla: „Ty jsi *free*!“

Ústí hlavně pistole se přiblížilo. „Co to tady blábolíš?“

Jannah neuhnula. Myslela na vyvrženou srnu vedle dveří, na prázdné pneumatiky vedle bedny na pivo, na polohu přívěsu hluboko v lese, bez proudu a tekoucí vody. Bylo vůbec

možné, aby tady celé ty roky prožil bez povšimnutí? Bojem ostřílený muž, který zmasakroval tři Kehlisovy chlapy a jednu vycvičenou dogu, by byl mezi těmi ubohými idealisty hoden zlata. „Jak dlouho tu žiješ?“

„To nehraje žádnou roli. Náš společnej čas vypršel. Tam jsou dveře.“

Jannah zavrtěla důrazně hlavou. „To ale hraje dost důležitou roli, Maleku! Ty jsi *free* a ani to nevíš! Mohl bys jít s náma. Mohli bysme ti pomoci! Ty nemáš ani ponětí, jaký máš štěstí!“

„Štěstí?“

Jannah přikývla. „Je to tvůj šťastnej den.“

Ještě dříve, než pochopila, co se mu zračí v očích, zaleskl se v jeho druhé ruce nůž. Rázem byl u ní, uchopil ji, a pak už jí čepel nože hladila krk.

„Štěstí?“ zabručel jí do ucha a dotek lesních bylin jí pohladil nos. „Víš ty, co je to tam vzadu?“ Pistole se pohnula a ukázala do zadní části přívěsu. Teprve nyní si Jannah všimla lidské siluety pod zakrvaveným prostěradlem.

„Nemám ponětí,“ zašeptala.

„To byl můj nejlepší kámoš! Ti idioti ho zastřelili! Ještě je teplej a ty tady kecáš o štěstí!“ Vydechl a tlačil ji ke dveřím, nůž zůstal na jejím hrdle.

V uchu Jannah zazněl Hendrik. „Do prdele! Do prdele! *Sakra!* Jannah! Dělej, co říká! Vylákej ho ven! Já ho pak vyřídím.“

Zdalo se, že Malek Hendrikův hlas zaslechl, ale nerozuměl, neboť sykl: „Co říkal?“

„Že tě venku... vyřídí.“

„Fakt? Tak to tě vezmu s sebou!“

Společně vyšli z přívěsu, a když těsně za ní sestoupil na bednu od piva, nůž Jannah trochu škrábl. Musel být zatraceně ostrý.

Venku je zlostně pozorovali jen tři členové její jednotky: Hendrik, Jan a Michael. Sabine se někam stáhla.

„Nikdo mu neublíží!“ zvolala Jannah. „Nechce mi nic udělat!“

„Vypadá to ale zatraceně jinak,“ odvětil Hendrik a zvedl zbraň. Byl to dobrý střelec, ale příliš nevěřila, že by ji někdo, kdo dřív pracoval jako správce sítě, dokázal zachránit.

A náhle Jannah věděla, co se to v Malekových očích objevilo. Polkla zlostí a zvolala: „Ztratil kvůli Kehlisovi svého přítele! Je plnej smutku a zlosti! Byla to moje chyba!“ A tišeji dodala: „To jsem nechtěla, Maleku.“

Jeho dech byl těžký a nepravidelný. Tlak čepele trochu povolil, setrval ale stále na jejím krku. „Teď se pomalu vzdáváme,“ zvolal k Hendrikovi. Bouřlivý hněv se z jeho hlasu vytratil, zněl spíš hrozně unaveně. „Až budeme mimo dostřel, pustím ji. Jasný?“

„Udělá to tak!“ dodala Jannah.

Hendrik viditelně bojoval sám se sebou, než na to kývl. „Ujednáno. Ale jestli jí něco uděláš, najdem si tě!“

„Slušnej obchod!“ Malek vedl Jannah malými kroky ke straně přívěsu.

Jan vytřeštil oči. „H-H-H-Hendriku!“ koktal. „Hendriku!“

„Co je?“

„T-t-to... to je jeden z W-W-Wutkowskejch bratří! Jo! Představ si ho bez vousů! Je to on!“

Wutkowski. To jméno vyvolalo v Jannah vzpomínku. Byla si jistá, že ho už slyšela nebo četla v novinách nebo zaslechla ve zprávách. Kdysi dávno, když svět byl ještě v pořádku.

Vystoupili zpod plechové střechy do deště. O půl metru dál byl konec přívěsu a za ním louka. Za zády jim zašustila tráva a cvakla spoušť zbraně.

Jannah pocítila nával paniky až v útrokách. Znělo to jako elektrický paralyzér. Sabine se připlížila zezadu a přitom *přehlédla nůž na mém krku!*

„Ne!“

Její výkřik přišel pozdě. Malek byl zasažen a elektrody mu do těla pustily 50 000 voltů. Jeho svaly se stahovaly v křečích, obzvláště v oblasti obou zásahů. Jeho pravá paže sebou škubla a nůž zajel Jannah vedle klíční kosti do masa.

Vzduch se naplnil červeným deštěm, zatímco se ona hroutila k zemi společně s Malekem Wutkowským.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Berlín

Marie Müllerová, rozená Królová, se krčila na sedadle řidiče a přes čelní sklo SUV sledovala mateřskou školu svého syna Paula. Jednoposchodová budova se sedlovou střechou z červenohnědých frankfurtských tašek stála za mřížovým plotem a holými keři na okraji městského parku. Uvnitř svítilo světlo, bílé a pronikavé, které zvýrazňovalo obrysy výzdoby nalepené na oknech.

Na parkovišti stály vedle Mariina vozu ještě dva další: kombi od paní Petri-Holdenové na místě rezervovaném pro ředitelku školy a vedle něj rodinný vůz Emminy matky. Bohužel neviděla golf, kterým sem obvykle přijížděla Caro, matka Paulova nejlepšího přítele Finna. Bylo to s ní vždycky fajn. Caro končila v práci dříve, proto vyzvedávala Finna téměř vždy jako první, zatímco Marie bývala často poslední. Pokud se zde však někdy potkaly, povídaly si, co nejdéle to šlo.

Marie se ještě jednou rozhlédla kolem, a když si byla jistá, že ji nikdo nepozoruje, masírovala si břicho. Bylo jí špatně a při doteku na levé straně měla pocit, že spolykala křemeny velké jako pěst. Masáž bolest moc nezmírňovala a Marie s ní přestala, jakmile na chodníku uviděla Emmu s její matkou Norou, jak jdou ze školky k parkovišti.

Emma poslušně cupitala vedle Nory, která si všimla Marie za volantem, za chůze jí zamávala a přidala do kroku. Ani ne za minutu byly u vozu, nastoupily a odjely. Zadní světla se za padajícího soumraku postupně zmenšovala a na křižovatce zmizela vlevo.

Mariin pohled opět zamířil k osvětleným oknům za mřížovým plotem vysokým jako mužská postava. Několikrát se hluboce nadechla, zapnula si vrchní knoflík džín a vystoupila.

Asfalt se od poledního deště třpytil a byl posetý hnědými skvrnami zvadlého listí. Cesta ke vchodu vedla asi třicet metrů kolem budovy. Děti zde ozdobily kovový plot pestrými šňůrkami, na kterých se houpaly vystřižené obrázky kytiček, hvězd a písmen z abecedy, dnes byly ale vlhké a bezbarvé od deště.

Vstupní brána na pozemek zavržala a hlučně za Marií zaklapla. Podél cesty se povalovaly hračky.

Otevřela prosklené kovové dveře a vstoupila do prostorné chodby. Na jednotlivých věšácích, lemujících celou dlouhou chodbu, visely šály. Na jednom z háčků trčela zapomenutá růžová rukavice se zdviženým ukazováčkem.

„Paule!“ zvolala. „Jsem tady!“ Její silný hlas zazněl do ticha – stejně jako její oddechování. Marie dýchala rychle a mělce. Tlak v oblasti žaludku se při pohybu přemísťoval a bolel, zřetelně cítila každý úder srdce, přesto poklekla do dřepu a smála se, když se z místnosti vyřítil její syn, již oblečený k odchodu. „Ty můj velkej kluku!“

Paul voněl kakaem, přitiskl se jí na rameno a zavrtal obličejík do jejího vlněného kabátu.

Paní Petri-Holdenová, ředitelka školky, vyšla ze stejných dveří jako Paul. Zkřížila ruce na prsou a opřela se o rám dveří. Pozorovala. Oči nasměrované na Marii.

Ta se na vychovatelku letmo usmála a jemně popostrčila Paula před sebe. Ruce jí spočinuly na jeho ramenech. „Jakej jsi měl den? Něco skvělého jste vyráběli?“

K jejímu údivu mu vyhrkly z očí slzy, které se v jeho bledém obličejí leskly jako vlhké ostrůvky. „Finna a... a jeho mamku odvedli,“ dostal ze sebe chraplavě.

Znovu se jí pověsil na rameno. Vlana kabátu pohlcovala jeho vzlyky.

Marie ho pevně přitiskla k sobě a pohládila ho po zádech. Úsměv jí zmizel z obličejí a její pohled se střetl s pohledem Petri-Holdenové, která celé dění mlčky sledovala.

Žena se světlými vlasy poodešla od rámu dveří a vydala se přímo k ní. „Finn se dnes ráno zpovídal,“ prohlásila suše, jako by se zmiňovala o ranní dešťové přehánce. „Musela jsem informovat gardu.“

Chvilí trvalo, než Marie spolkla knedlík, který se jí náhle objevil v krku. „To je dobře,“ řekla. „Nakonec by Paula ještě zkazil.“

Obočí Petri-Holdenové se zvedlo. „Finn neprozradil sebe. Prozradil svou matku.“

Tentokrát to trvalo déle, než mohla Marie zareagovat. Caro byla srdečná, veselá žena s loknami, s černým hustým obočím, červenými rty a s inteligencí profesorky. Bohužel byla také obdařená značně proříznutou pusou, za kterou by se nestyděla ani nějaká protřelá šlapka. Tohle, společně s jejím kritickým pohledem na každodenní dění, se jí stalo osudným. Zajímala se o politiku a nebrala si servítky, když se

jí něco nelíbilo. Vlastně to byla jen otázka času, než ji někdo udá. Nebo Finn oznámil pouze chronické bolesti žaludku, kterými Caro trpěla?

Byla by již třetí z okruhu jejích známých, kteří trpěli zhoršujícími se problémy se žaludkem a byli udáni rodinným příslušníkem.

Žaludek jí hlasitě zakručel, jako by chtěl odpovědět místo ní.

Marie to přehlušila zakašláním. Napřímila se, přičemž si posadila Paula na paži. Setřela mu slzy z drobných modravých kruhů pod očima.

„To jste udělala velmi dobře, paní Petri-Holdenová. Jsem ráda, že můj syn navštěvuje tak vzorně vedenej institut. Raději nedomyšlet, co by Caroline mohla ještě natropit. Srdečně děkuji!“

Ředitelka se usmála, přesto její oči zůstaly bez výrazu. „Poděkujte Pánu a Kehlisovi, ne mně. Dělán jen svou povinnost, jako vy.“ Blondýna k nim přistoupila asi na vzdálenost paže. „A mezi námi, jedna rada: V poslední době působí Paul trochu unaveně. Mohla by na něj lézt chřipka. Měla byste vyhledat lékaře, který ho důkladně vyšetří.“

„Nechci k doktorovi!“ Paul se odlepil od Mariina ramene a vyděšeně se na ni díval. „Posledně říkal, že to vůbec nebude bolet, ale bolelo to!“

„Minule jsi dostal očkování proti klíšřatům.“ Marie synovi odhrnula z čela vzpurné prameny vlasů. „Kdyby tě vyšetřoval kvůli chřipce, podívá se ti do krku a poslechne tě fonendoskopem. To už znáš: Ta hadička, kterou má strejda doktor pořád pověšenou kolem krku. To vůbec nebolí. A můžeš na něj dokonce vypláznout jazyk.“

„Takhle?“ Paul ukázal svůj jazyk od kakaá.

Marie se zasmála. „Přesně tak, zlatíčko.“

„Při tom ho můžete nechat otestovat na choromyslnost,“ navrhla hned nato ředitelka. „Ne, že by se zrovna on musel zpovídat.“

Marie šklubla hlavou. „Můj syn se zpovídat nemusí!“ A již klidněji dodala. „V tomhle ohledu je zdravěj jako řípa! Rozumíme si?“

V očích blondýny se zářivka na stropě zrcadlila jako zakřivený čtverec světla. „Promiňte, paní Müllerová. Nechtěla jsem vás urazit, a už vůbec ne podezřívát, to bych si nedovolila, ale velice by mě mrzelo, kdybychom milého Paula, nebo dokonce vás již neměli znovu vidět. Dnes musíme pořád počítat s tím, že někdo z okolí zmizí. Slyšela jsem, že je stále více lidí postiženo žaludečními potížemi, a to ve všech společenských vrstvách. Potkat to může každého. Doufejme, že to nebude trvat dlouho.“

Paní Petri-Holdenová kývla na rozloučenou a jemně štouchla Paula do ramene, kde měl stříbrnou nášivku ve formě rovnoběžníku s jedním stylizovaným J. „*Ve jménu Kehlise*, mladý muži!“ Pak se Petri-Holdenová otočila a chodbou se rozlehlo klapání jejích nízkých podpatků.

„No tak!“ šeptla Marie svému synovi do ucha.

„*Ve jménu Kehlise!*“ zvolal za Petri-Holdenovou.

Ta se na ně přes rameno krátce podívala a zmizela v jedné ze sousedních místností. Dveře za ní tiše zaklaply.

Marii opět zakručel žaludek tak bolestivě, až se jí nohy třáslly. Protože už byla se svým synem sama, hlasitě vzdychla.

„To jsi udělal moc dobře,“ chválila ho tiše. „Pojď, pojedeme domů.“

„Ale opravdu domů! Nechci k doktorovi.“

„Však nemusíš.“

„Ne?“

„Ne. Jsi zdravěj jako rybička, můj andílku.“

„A moje břicho? Dneska mi zase kručelo.“

„Pššš!“ šeptla Marie a položila Paulovi přes rty ukazováček. „Ty víš, že se to neříká. Bříško jen pracuje. Uklízí jídlo! A při tom vydává zvuky.“

Paul se na ni unaveně podíval, pak přikývl.

Cestou k autu šel poslušně vedle ní jako Emma vedle své matky. Marie na něho byla pyšná, současně se jí ale chtělo brečet. Kradmo si dlaní přejela po hrudníku, aby trochu zmírnila tlak uvnitř. Marně. Nezlepšilo se to. A během večera se to ještě zhoršilo.

KAPITOLA PÁTÁ

Nedaleko Grauachu

Toho ponurého, chladného dne mělo nebe barvu olova. Ještě ráno si Konfesor Číslo Jedenáct myslel, že by to mohl být klidný den, jako tomu bylo již tolikrát, když začínal v takových barevných odstínech. Mraky visely nízko a vzduch naplnil opar z dešťových přeháněk, což bralo zvukům prostor. Pokud však bylo zvuků více, působily chaoticky a tím rušivěji zněly.

Číslo Jedenáct nepotřeboval mít okolo sebe úplné ticho, ale tyto ruchy nesnášel, jasné proudy prolínajících se obrazů, zvuků, vůní a chutí ho rozptylovaly. Při lovu nechtěl být ničím vyrušován.

Aby ruchy eliminoval, poslouchal v duchu imaginární relaxační hudbu k oboustranné stimulaci mozku. Melodické tóny bez zvuku se houpaly v jeho myšlenkovém světě jako kyvadlo, zleva doprava doleva doprava doleva doprava...

Skrze tento rytmus k jeho uším přes okolní les doléhaly nevrle rozmluvy mužů a žen a rachocení zátarasů. Vojáci